

Ryszard Wryk

Dzieje Akademickiego Związku Sportowego w Poznaniu 1919-2019

WYDAWNICTWO NAUKA I INNOWACJE | POZNAN 2020

Tenis

Tradycje poznańskiego tenisa sięgają końca ubiegłego stulecia. Pierwszy cementowy kort w Poznaniu wybudowany został na Szelągu w 1895 r. Kilka lat później prawnik Jan Zakrzewski założył koło tenisowe, które miało charakter towarzysko-prywatny. Jesienią 1911 r. z inicjatywy gimnazjalisty Adama Rosego odbył się w Poznaniu pierwszy polski turniej tenisowy. Startowało w nim około 60 uczniów. Turniej ten stał się asumptem do powołania w 1912 r. Związku Tenisowego Młodzieży Poznańskiej, który zrzeszał ponad 100 członków. Organizacja miała już bardziej sportowy charakter. W 1914 r., kiedy w stolicy Wielkopolski było już około 60 kortów, istniała sekcja tenisowa w klubie sportowym „Warta” oraz Poznański Klub Tenisowy¹⁰⁰. W tym drugim do czołowych zawodników należeli: Adam Meissner, Piotr Krzysztoporski, Kazimierz Starkowski i Zdzisław Szulc. Oni to kładli podwaliny pod akademicki tenis w Poznaniu, którego początki przypadają na wiosnę 1920 r., kiedy zawodnicy AZS rozpoczęli regularne treningi. W ich zamierzeniach, oprócz rozgrywek lokalnych, był udział w ogólnopolskich eliminacjach mających wyłonić reprezentację narodową na olimpiadę w Antwerpii¹⁰¹.

Dzięki właściwie prowadzonej pracy szkoleniowej, dobrej organizacji oraz własnym kortom sekcja tenisowa już po pierwszych latach działalności zaliczana była do najprężniej rozwijających się nie tylko w Wielkopolsce, ale i w całym kraju. W 1924 r. student chemii Uniwersytetu Poznańskiego Alfons Foerster zdobył mistrzostwo Polski w grze indywidualnej. Po mistrzowski tytuł sięgnął także na rozegranych we wrześniu 1924 r. w Warszawie I Akademickich Mistrzostwach Świata. Na tych mistrzostwach Kazimierz Starkowski, grając ze Stanisławem Czetwertyńskim z WLTK, zdobył srebrny medal w grze podwójnej. W 1925 r. meczem z Wielką Brytanią Polska zainaugurowała start w Pucharze Davisa, największej drużynowej imprezie światowego tenisa. W reprezentacji narodowej, obok Władysława Kuchara (Lwowski Klub Tenisowy), Karola Steinerta (Łódzki Klub Lawn-Tenisowy) i Władysława Szwedego (AZS Kraków), wystąpił Alfons Foerster. W 1926 r. na kortach Lwowa podczas mistrzostw Polski objawił się talent młodego studenta prawa Uniwersytetu Poznańskiego, Przemysław Warmiński, który dopiero w półfinale przegrał z utytułowanym Stanisławem Czetwertyńskim. Relacjonując te mistrzostwa, dziennikarz „Stadionu” pisał:

¹⁰⁰ Z. Szulc, *Podręcznik gry lawn-tenisowej zatwierdzony przez PZLT*, Poznań 1925, s. 103-104; Z. Grot, J. Gaj, *Zarys dziejów kultury fizycznej w Wielkopolsce*, Warszawa-Poznań 1973, s. 110, 151-152; T. Ziółkowska, *Kultura fizyczna w Poznaniu w latach 1870-1918*, Poznań 1992, s. 182-183, 219.

¹⁰¹ „Brzask” 1920, nr 2/3, s. 53-54.

Przemysław Warmiński – proszę to sobie zapamiętać, bo to nasza największa przyszłość, przyszła sława i chluba polskiego tenisa i aby polskiego sportu! Ten 18-letni poznaczyk, szczupły i jeszcze zupełnie chłopięco zbudowany, jest właśnie tym, na co się zwykle długo czekać musi¹⁰².

Przemysław Warmiński był wielokrotnym mistrzem Poznania, Wielkopolski i akademickim mistrzem Polski. Do największych jego osiągnięć zaliczyć należy wicemistrzostwo Polski w grze pojedynczej (1929 r.), mistrzostwo Polski w grze mieszanej z Jadwigą Jędrzejowską (AZS Kraków) w 1930 r. i grze podwójnej z Ignacym Tłoczyńskim (Legia Warszawa) w 1932 r., wicemistrzostwo Polski w grze podwójnej z Ignacym Tłoczyńskim (AZS Poznań) w 1929 r. i Włodzimierzem Maszewskim (WLKT) w 1930 r. Wielokrotnie występował w reprezentacji Polski, trzykrotnie uczestniczył w rozgrywkach o Puchar Davisa. W latach 1926-1930 i 1933 sklasyfikowany był w pierwszej piątce na liście klasyfikacyjnej Polskiego Związku Lawn-Tenisowego. Do 1937 r. utrzymywał się w ścisłej czołówce tenisistów polskich. Był bezspornie najlepszym tenisistą Wielkopolski i Akademickiego Związku Sportowego w okresie międzywojennym¹⁰³.

W drugiej połowie lat dwudziestych objawił swoje wybitne uzdolnienia tenisowe Ignacy Tłoczyński. Dzięki troskliwej opiece ze strony starszych sekcyjnych kolegów czynił on błyskawiczne postępy, awansując szybko do ścisłej czołówki kraju i reprezentacji Polski. W 1930 r. grał w drużynie narodowej, która w Pucharze Davisa pokonała Rumunię 3:2. Po tym spotkaniu, w którym zdobył dwa punkty, komentator „Przeglądu Sportowego” pisał:

Warszawę podbił Tłoczyński wstępnym bojem. Ten tenisista o dziecinniej jeszcze budowie, o chłopięcych, cienkich ramionach wykazał hart woli i siłę nerwów starego, zaprawionego w bojach mistrza. Wykazał przy tym ogromny talent tenisowy, niezwykłą orientację i przytomność umysłu. Miał zawsze na ustach ów przemilany uśmiech sportowca z krwi i kości, uśmiech radości, gdy udała mu się piłka, uśmiech podziwu, gdy dobrze zagrana piłka przeciętnika była dlań nie do odbicia. Uśmiech taki rzadko widywaliśmy na naszych kortach i był on, jak i gra Tłoczyńskiego, jakby zapewne zapowiedzią nowej epoki w tenisie polskim¹⁰⁴.

¹⁰² B. Steckow, *Turniej tenisowy o mistrzostwo Polski*, „Stadion” nr 39 z 4 IX 1926 r., s. 5.

¹⁰³ R. Wryk, *Warmiński Przemysław (1908-1939)*, „Wychowanie Fizyczne i Sport” 1983, nr 1, s. 115-116; S. Leitgeber, *Tenisista i polityk*, „Gazeta Poznańska” nr 302 z 24-27 XII 1993 r., s. 7.

¹⁰⁴ Ignacy Tłoczyński *rewelacją tenisa polskiego. Kariera 18-letniego mistrza. Plany i zamierzenia*, „Przegląd Sportowy” nr 39 z 14 V 1930 r., s. 6.

W drugiej połowie sezonu 1930 r. Tłoczyński przeszedł do warszawskiej „Legii”, która postawiła sobie za cel stworzenie centralnego ośrodka polskiego tenisa¹⁰⁵. Ignacy Tłoczyński bardzo szybko stał się najlepszym polskim tenisistą. W swej długiej karierze sportowej był w latach 1930-1939 dwunastokrotnym mistrzem Polski oraz siedmiokrotnym międzynarodowym mistrzem Polski w grze pojedynczej, podwójnej i mieszanej. Po 1945 r. trzykrotnie zdobył mistrzostwo Szkocji (1949, 1950, 1951) oraz dwukrotnie wicemistrzostwo Wielkiej Brytanii (1947, 1948). Po dziś uważany jest za jednego z najwybitniejszych polskich tenisistów w historii tej dyscypliny.

Wymienieni wyżej zawodnicy byli najwybitniejszymi przedstawicielami poznańskiego akademickiego tenisa w okresie Drugiej Rzeczypospolitej. Obok nich szereg osiągnięć, jednak już tylko o zasięgu regionalnym, odnotowali: Zdzisław Szulc, Kazimierz Starkowski, Adam Piechocki, Wincenty Przybylski, Józef Żółtowski, Aleksander Lisowski, Włodzimierz Głabisz, Alojzy Mikołajewski, Bogdan Cynka, Bogdan Szulc, Sława Warmińska, Geislerowa, Helena Scarpa. Wspomnieć także należy, że w sekcji podstaw tenisowego rzemiosła uczyli się czołowi polscy tenisisci z końca lat trzydziestych: Ksawery Tłoczyński, Walery Bratek i Zbigniew Bełdowski. Oprócz osiągnięć indywidualnych AZS Poznań odnotował szereg sukcesów w rozgrywkach drużynowych. Do najważniejszych z nich zaliczyć należy wicemistrzostwo Polski, wywalczone w 1929 r. przez zespół grający w składzie: Helena Scarpa, Przemysław Warmiński i Ignacy Tłoczyński.

Obok znaczących wyników sportowych AZS Poznań wniósł istotny wkład w tworzenie podstaw organizacyjnych sportu tenisowego i jego popularyzację. Był jednym ze współzałożycieli powołanego 27 sierpnia 1921 r. w Poznaniu Polskiego Związku Lawn-Tenisowego. W pierwszym dziesięcioosobowym zarządzie PZLT, na czele którego stanął Zdzisław Szulc¹⁰⁶, z AZS Poznań znaleźli się także Kazimierz Starkowski (skarbnik) i Jan Kucner (sekretarz). Zdzisław Szulc kierował Związkiem do końca marca 1925 r. Od marca 1923 r. jego zastępcami w randze wiceprezesów byli klubowi koledzy Kazimierz Starkowski i Włodzimierz Głabisz. Tak więc w latach 1921-1925, kiedy siedzibą PZLT był Poznań, niemal całość prac organizacyjnych związanych z rozwojem sportu tenisowego w Polsce wykonywali działacze AZS-u. Wspomnieć należy, że sekcja tenisowa była organizatorem mistrzostw Polski w latach 1924, 1929, 1934, 1939 oraz licznych turniejów ogólnopolskich, akademickich i regionalnych. Zarówno pod względem organizacyjnym, jak i propagandowym zawsze stały one na bardzo wysokim poziomie¹⁰⁷.

¹⁰⁵ R. Wryk, *Tłoczyński Ignacy (1911-2000)*, w: *Polski słownik biograficzny* (w druku).

¹⁰⁶ R. Wryk, *Szulc Zdzisław (1958-1959)*, „Wychowanie Fizyczne i Sport” 1981, nr 3, s. 92-94.

¹⁰⁷ Do odtworzenia historii sekcji tenisowej AZS Poznań kapitalnym materiałem źródłowym jest dziennik Przemysława Warmińskiego z lat 1927-1939 oraz wspomnienia Zdzisława

Tenis

Dyscyplina ta należała w okresie międzywojennym do najprężniej rozwijających się w poznańskim środowisku akademickim. Do tych tradycji starano się nawiązać tuż po zakończeniu działań wojennych. Na przeszkodzie stanął jednak brak obiektu. Wybudowane w 1923 r. własne korty tenisowe przy ul. Noskowskiego były w dyspozycji Zarządu Miejskiego, który przekazał je w użyt-

kowanie OM TUR. Od listopada 1945 r. władze AZS-u usilnie zabiegały o odzyskanie kortów⁴⁸⁴. Do własnego obiektu azetesiacy powrócili w 1948 r. Od tego momentu dopiero można mówić o prawidłowej działalności sekcji tenisowej. Wcześniej tenisisti AZS-u trenowali na kortach klubu sportowego „Surma” i kortach miejskich przy ul. Bukowskiej.

Pierwszy powojenny okres w historii sekcji był nad wyraz trudny. Wszystko prowadzone było siłami społecznymi. Powrót do dawnej silnej pozycji na mapie tenisowej kraju był daleką perspektywą. Początkowo koncentrowano się na rozgrywkach wewnątrzklubowych i regionalnych. W 1949 r. przeprowadzono pierwsze powojenne mistrzostwa sekcji. Wśród pań zwyciężyła Alfreda Lamperska, a wśród mężczyzn Janusz Sławek⁴⁸⁵. Z każdym kolejnym rokiem wzrastała liczba startujących w tych sekcyjnych mistrzostwach. W 1952 r. startowało w nich już 50 zawodników, co – jak skomentował dziennikarz „Głos Wielkopolski” – „pochlebnie świadczy o pracy sekcji w kierunku umasowienia «białego sportu» wśród uczącej się młodzieży”⁴⁸⁶. Od 1950 r. zespół akademików ze zmiennym szczęściem uczestniczył w rozgrywkach klasy A o mistrzostwo okręgu. W 1952 r. wzorem innych sekcji tenis wyczynowy został organizacyjnie przypisany kołom uczelnianym AZS-u. I tak przez pewien okres tenisisti w rozgrywkach występowali jako AZS-WSE i AZS-UP⁴⁸⁷. Nie trwało to jednak zbyt długo.

Na przełomie lat czterdziestych i pięćdziesiątych czołówkę w sekcji stanowili zawodnicy, którzy tenis zaczęli uprawiać w końcu lat trzydziestych. Na łamach ówczesnej prasy poznańskiej spośród tenisistów AZS-u najczęściej przewijały się takie nazwiska, jak: Irena Olejnikowa, Alfreda Lamperska, Zygmunt Prymiński, Jan Mogilnicki, Walery Grządziński, Janusz Sławek, Czesław Palmowski, Henryk Golimowski, Jan Pantofliński. Z czasem dochodzą przedstawiciele młodszego pokolenia jak Zbigniew Hudowicz, Stanisław Hudowicz czy Tadeusz Kerber. W 1954 r. po tytuł akademickiego mistrza Polski sięgnęli Janusz Sławek i Alfreda Lamperska-Prymińska. Ta ostatnia jako pierwszy przedstawicielka poznańskiego AZS-u pojawiła się po wojnie na liście klasyfikacyjnej Polskiego Związku Tenisowego. W 1950 r. znalazła się ona na piątej pozycji, a w 1954 r. na pozycji siódmej. Niewątpliwym wyróżnieniem dla sekcji było przeprowadzenie na kortach AZS-u w 1955 r. mistrzostw Polski w tenisie. Po raz ostatni impreza tej rangi odbyła się w stolicy Wielkopolski w 1939 r. Tak więc po szesnastu latach przerwy zmagania o tenisowy cze-

⁴⁸⁴ Archiwum AZS Poznań, Pismo AZS Poznań do Zarządu Miejskiego z 26 listopada 1945 r. w sprawie odnowienia dzierżawy kortów tenisowych przy ul. Noskowskiego.

⁴⁸⁵ „Głos Wielkopolski” nr 262 z 23 IX 1950 r., s. 6.

⁴⁸⁶ „Głos Wielkopolski” nr 256 z 25 X 1952 r., s. 7.

⁴⁸⁷ (k.w.), *Powstaje sekcja wyczynowa*, „Głos Wielkopolski” nr 88 z 11 IV 1952 r., s. 3.

pionat ponownie toczyły się na poznańskich kortach przy ul. Noskowskiego. Działacz akademickiego klubu Bogdan Cynka tak je wspominał:

Powierzono nam organizację mistrzostw, przystąpiliśmy do jak najlepszego przygotowania obiektu. Gruntownie odnowiono nawierzchnię kortów, pomalowano płoty oddzielające korty. Pomyślano o wygodzie dla zawodników, dziennikarzy i kibiców. Przygotowano wygodne miejsca dla widzów z obydwu stron kortu w przybliżeniu na 1000 osób⁴⁸⁸.

Na kortach AZS-u coraz częściej od tego momentu gościły imprezy krajowe, a z czasem i międzynarodowe. To ten obiekt, tak jak w okresie międzywojennym również teraz zaczynał się stawać ulubionym, a wręcz i kultowym miejscem poznańskich sympatyków „białego sportu”. Bywanie na kortach AZS-u było w dobrym tonie nie tylko środowiska akademickiego, ale i poznańskiej inteligencji.

Sekcja w latach pięćdziesiątych nie miała jakichś oszałamiających wyników. Jak zapisano w sprawozdaniu z działalności klubu w 1956 r.: „Po nieporozumieniach w sekcji i w związku z tym odejściem czołowych zawodników do Gwardii w 1953 r. – poziom sportowy jest mierny i pomimo dobrych warunków treningowych wzrasta bardzo powoli. Powodem jest niewątpliwie brak dobrych wzorów w sekcji i odpowiedniego narybku”⁴⁸⁹. Zbieżna z tymi słowami była ocena sekcji tenisowej po kolejnych czterech latach. Kierownictwo poznańskiego AZS-u konstatowało w końcu 1960 r., że „Sekcja posiada doskonałe warunki rozwoju, które nie idą w parze z osiągnięciami sportowymi. Sekcja opiera swą pracę sportową na mocno już w latach zaawansowanych zawodnikach i na początkującej młodzieży szkół podstawowych. Między jedną a drugą grupą istnieje duża luka, której nie zdołano dotąd uzupełnić”⁴⁹⁰. Jednakże podjęta z początkiem lat sześćdziesiątych praca szkoleniowa z młodzieżą przyniosła już niebawem konkretne efekty⁴⁹¹. W sprawozdaniu władz klubu za rok 1966 odnotowano, iż „sekcja posiada sporo utalentowanej młodzieży, wśród której dużym talentem wyróżniają się Wojtek Fibak i Hanka

⁴⁸⁸ P. Gąsiorek, *Obiekt, który działa od 1896 roku. Historia kortów przy Noskowskiego w Poznaniu*, „Wielkopolski Tenis – Squash – Badminton” 2019, nr 22, s. 114.

⁴⁸⁹ Archiwum AZS Poznań, Sprawozdanie z działalności sportowej Akademickiego Zrzeszenia Sportowego w Poznaniu za rok 1956.

⁴⁹⁰ Archiwum AZS Poznań, Sprawozdanie Zarządu Klubu AZS w Poznaniu za okres 1 I II 1957 do 5 XII 1960 r.

⁴⁹¹ Szkolenie w sekcji w latach sześćdziesiątych odbywało się siłami społecznymi. W akcję tę szczególnie zaangażowani byli Henryk Golimowski, Walery Grzędzielski, Jan Mogilnicki, Janusz Stawek, Czesław Palmowski, Jan Fibak.

Mogilnicka⁴⁹². Do tych osób dodać należy kolejne nazwiska przedstawicieli młodego pokolenia tenisistów poznańskiego AZS-u, jak Adama Plewińskiego, Macieja Gumowskiego czy Pawła Mielcarka. To ta grupa juniorów w końcu lat sześćdziesiątych wiodła prym w Wielkopolsce i kraju. Bez wątpienia, co zauważyli ówcześni trenerzy i działacze, jak i komentatorzy sportowi, największą indywidualnością był trenowany przez Henryka Golimowskiego Wojciech Fibak. W zachowanym rękopisie sprawozdania kierownictwa sekcji tenisowej z działalności w 1970 r. czytamy m.in.:

Na szczególną uwagę zasługują również wyniki indywidualne. Już w lutym na halowym turnieju eliminacyjnym Wojciech Fibak oraz Plewiński zdobywają dwa pierwsze miejsca. Ta sama sytuacja powtarza się w mocno obsadzonym ligowym graczami tradycyjnym turnieju 1-Majowym.

Po raz pierwszy mistrzem Wielkopolski zostaje nasz Junior Fibak. Następnie zdobywa on mistrzostwo Polski w singlu, młokście oraz wicemistrzostwo z Palmowskim w deblu. Wygrywa międzynarodowy turniej we Wrocławiu. Poza tym ma wiele udanych startów zagranicą. Włochy, Francja, Czechosłowacja, Norwegia to miejsca światowych turniejów. Największym jednak sukcesem Wojtka był ćwierćfinał w Wimbledonie, co w efekcie dało mu miejsce w pierwszej dziesiątce światła juniorów. Wygrał tam między innymi z mistrzem Związku Radzieckiego Rudijem oraz z rozstawionym jako nr 2 Russelem z Jamajki. Ogromnie wysoki poziom sportowy, wrodzona łatwość uderzeń, wzorowe zachowanie się na korcie, kultura bycia codziennego składają się na sylwetkę *par excellence* asa atutowego naszego tenisa w szerokim tego słowa znaczeniu⁴⁹³.

Rok 1970 był przełomowy w powojennej historii akademickiego tenisa w Poznaniu. Wszystko to za sprawą dokonań sportowych Wojciecha Fibaka⁴⁹⁴.

⁴⁹² Sprawozdanie z działalności Zarządu Środowiskowego AZS w Poznaniu za rok 1966, Poznań 1967, s. 8.

⁴⁹³ Archiwum AZS Poznań, Sprawozdanie kierownictwa sekcji tenisowej z działalności w 1970 roku (rękopis podpisany „Za kierownictwo sekcji tenisowej” przez Walerego Grządzielskiego, Henryka Golimowskiego i Jana Fibaka. Rękopis dołączony do Protokołu nr 31 z posiedzenia Prezydium ZS AZS w Poznaniu w dniu 4 XII 1970 r., na którym to w porządku obrad był punkt „Ocena pracy sekcji tenisowej”).

⁴⁹⁴ Osiągnięcia sportowe Wojciecha Fibaka zostały docenione przez kierownictwo AZS-u. Jak czytamy w zachowanym w Archiwum AZS Poznań Protokole z posiedzenia Prezydium ZS AZS w Poznaniu w dniu 21 XII 1970 r.: „Prezydium postanowiło wyróżnić kol. Wojciecha Fibaka nagrodą rzeczową wartości ca 2000,- zł. Podejmując powyższą decyzję Prezydium wzięło pod uwagę jego pilność i obowiązkowość w treningach, nienaganny tryb życia, dobre wyniki w nauce oraz wysokie wyniki sportowe (dwukrotne mistrzostwo Polski)”. Należy podkreślić, że jak na ówczesne możliwości finansowe AZS-u Poznań była to nagroda znacząca. W latach sześćdziesiątych osiągnięć na szczeblu mistrzostw Polski juniorów, a nierzadko i w kategoriach seniorskich były przez władze AZS-u nagradzane najczęściej tradycyjną tabliczką czekolady.

To on teraz przez pięć kolejnych lat będzie wyznaczał pozycję sekcji na kortach krajowych i zagranicznych. W 1970 r. trenowana przez Ryszarda Ogarzyńskiego drużyna seniorów osiągnęła upragniony awans do II ligi. Będzie w niej występowała do roku 1978. W pierwszej połowie lat siedemdziesiątych szkoleniem w sekcji zajmował się wspomniany powyżej Ryszard Ogarzyński. W 1973 r. wspierał go pozyskany przez sekcję kapitan sportowy Polskiego Związku Tenisowego Józef Piątek. Po sukcesach w kategorii juniorów Wojciech Fibak szybko przebił się do krajowej czołówki seniorskiej. W 1972 r. wraz z zawodnikiem „Warszawianki” Mieczysławem Rybarczykiem zdobył wicemistrzostwo Polskie w grze podwójnej. W roku następnym, na rozegranych w Poznaniu mistrzostwach Polski zdobył w grze indywidualnej tytuł wicemistrza kraju, przegrywając w finale z wielce utytułowanym tenisistą warszawskiej „Legii” Tadeuszem Nowickim (6:2, 6:2, 6:3). Rok 1974 przyniósł Wojciechowi Fibakowi wicemistrzostwo Polski w grze indywidualnej oraz mistrzostwo Polski w grze podwójnej z tenisistą bydgoskiej „Polonii” Henrykiem Drzymalskim. Od 1970 r. powoływany był do reprezentacji narodowej. Debiutował w 1970 r. w meczach z Norwegią w halowych rozgrywkach o Puchar Króla Gustawa V i z Holandią w Pucharze Galea. W latach 1972-1974 jako reprezentant AZS-u Poznań wystąpił w drużynie narodowej w rozgrywkach o Puchar Davisa w meczach z Danią (1972), Egiptem (1973), Węgrami (1974) i Szwecją (1974). W 1973 r. wygrał turniej Trofeo Bonfiglio w Mediolanie (uważany za nieoficjalne mistrzostwa Europy zawodników do lat 21). W tym też roku wraz z tenisistą warszawskiej „Legii” Tadeuszem Nowickim zajął pierwsze miejsce w grze podwójnej na mistrzostwach Europy amatorów. W drugiej połowie października 1974 r. Wojciech Fibak wyjechał do Hiszpanii na cykl turniejów Grand Prix. W Barcelonie w „Spanish Open” w pierwszej rundzie odniósł sensacyjne zwycięstwo nad Amerykaninem Arthurem Ashe’em, tenisistą ścisłej czołówki USA, a w kolejnej pokonał Hiszpana Juana Gisberta i doszedł do ćwierćfinału. Dzięki temu zdobył określoną liczbę punktów w rankingu ATP i uzyskał prawo grania w głównych turniejach bez konieczności wcześniejszego występowania w eliminacjach. W ten sposób wychowanek poznańskiego AZS-u wszedł do elity światowego tenisa zawodowego. Tak rozpoczęła się kariera zawodowa najwybitniejszego polskiego tenisisty w historii tej dyscypliny.

Wojciech Fibak, grając w poznańskim AZS-ie, konsekwentnie zmierzał do wytyczonego celu, jakim były wyżyny światowego tenisa. Nie zadawały go osiągnięcia wyłącznie krajowe. Sam poszukiwał najlepszych rozwiązań, które by doskonaliły jego tenisowy kunszt. Już jesienią 1971 r. uznał, że stwarzane przez AZS warunki nie sprzyjają jego rozwojowi. Główna słabość, jak twierdził, sekcji akademickiej to brak wysokiej klasy trenera i odpowiedniego sparingpartnera. Opiekę trenerską, jak i możliwość wspólnego trenowania

widział w osobie doskonałego tenisisty poznańskiej „Warty”, wielokrotnego mistrza Polski Wiesława Gąsiorka. Dlatego też Wojciech Fibak wystąpił do AZS-u o zgodę na zmianę barw klubowych. Zachowała się notatka służbowa ze spotkania w tej sprawie prezydium Zarządu Środowiskowego AZS-u w Poznaniu i kierownictwa sekcji tenisowej z Wojciechem Fibakiem⁴⁹⁵. Warto przytoczyć jej fragmenty. Wystąpienia bowiem poszczególnych osób dobrze oddają klimat i atmosferę panującą w klubie, jak i ich stosunek do sportu wyczynowego. Zgodnie z notatką, po krótkim wprowadzeniu prezesa AZS-u Poznań prof. dr. hab. Zbigniewa Drozdowskiego głos w kolejności zabierali w brzmieniu poniższym:

Kol. Gollimowski – bardzo szczegółowo omawia warunki treningowe sekcji AZS-u, uważając je za bardzo dobre, podkreśla przy tym, że wszystko, co w tej chwili kol. Fibak umie, zawdzięcza AZS-owi. Według informacji PZT kol. Gąsiorek będzie zobowiązany grywać z członkami kadry narodowej i kadry Galea za wynagrodzeniem PZT. W tej sytuacji, o ile za chęcią przejścia nie kryją się inne względy materialne, nie widzi podstaw do udzielenia kol. Fibakowi zwolnienia.

Kol. Grządzielski – przypomina, że takiej opieki ze strony kierownictwa sekcji tenisowej, jaką otoczony był kol. Fibak, nie miał żaden inny zawodnik. Kol. Fibak wyjeżdżał na wszystkie turnieje, grywał najlepszym sprzętem, którego zawsze miał pod dostatkiem. Również, dzięki staraniom Zarządu AZS, przyjęty został na I rok prawa Uniwersytetu Im. Mickiewicza, kończąc rozpoczęty egzamin wstępny po ustawowym terminie. Warunki materialne kol. Fibaka nie wymagają szukania źródeł dodatkowych dochodów. Gdybyśmy wyrazili zgodę na przejście wychowanego przez nas zawodnika, syna pracownika nauki, studenta Uniwersytetu, dalsza praca szkoleniowa i wychowawcza w AZS-ie nie miałyby sensu.

Kol. Fibak – mimo przytoczonych wyżej argumentów podtrzymuje chęć przejścia do „Warty”. Twierdzi, że nie kryją się za tym względy materialne. Wspólny dwutygodniowy trening z Gąsiorkiem dał mu już wiele. Nie wierzy, by Gąsiorek chciał z nim trenować w sposób jak dotychczas, jeżeli nie zmieni barw klubowych.

Kol. Koniarek – zwraca uwagę na opublikowane przez OZT i PZT listy klasyfikacyjne. Wynika z nich jednoznacznie, że sekcja nasza jest właśnie sekcją rozwojową. Duża ilość skalsyfikowanej wysoko młodzieży, zarówno męskiej jak i żeńskiej, gwarantuje postęp w tej sekcji, czego nie można powiedzieć o zapleczu „Warty”.

⁴⁹⁵ W spotkaniu w sprawie przejścia tenisisty Wojciecha Fibaka do klubu sportowego „Warta” udział wzięli członkowie Prezydium Zarządu Środowiskowego AZS Poznań: prof. dr hab. Zbigniew Drozdowski – prezes, dr Andrzej Koniarek – wiceprezes ds. sportowych, prof. dr hab. Zygmunt Szymczak – wiceprezes ds. finansowych, dr Zygmunt Przybylski – wiceprezes ds. organizacyjnych, dr Stefan Żynda, dr Tadeusz Sangowski, Zbigniew Kowal i Zenon Forycki i przedstawiciele sekcji tenisowej Walery Grządzielski, Henryk Golimowski i dr Janusz Stawek oraz Wojciech Fibak.

Kol. Drozdowski – stwierdza, że kol. Fibak winien wziąć również pod uwagę środowisko, w którym wyrósł i warunki, jakie mimo trudnej sytuacji zapewnił mu AZS. Podkreśla, że jesteśmy związkiem, w którym naukę stawia się na pierwszym miejscu i jesteśmy w stanie zapewnić kol. Fibakowi możliwość pogodzenia studiów z uprawianiem tenisa. Kol. Fibak winien zrozumieć, że kiedy skończy karierę zawodniczą, musi posiadać odpowiednie wykształcenie, żeby znaleźć się na odpowiednim miejscu w społeczeństwie.

Mimo wszystko kol. Fibak decyzję podtrzymuje.

W związku z powyższym kol. Prezes oznajmia, że decyzję w tej sprawie podejmie Prezydium⁴⁹⁰.

Po kilku dniach od przywołanego spotkania Prezydium Zarządu Środowiskowego AZS-u podjęło decyzję o nieudzieleniu Wojciechowi Fibakowi zgody na zmianę barw klubowych⁴⁹⁷. Do sprawy tej ten wybitnie utalentowany i czyniący stałe postępy tenisista nie wracał już przez najbliższe niemalże trzy lata. Jesienią 1974 r. Wojciech Fibak wyraził chęć zmiany barw klubowych i przejścia do sekcji tenisowej Gwardyjskiego Klubu Sportowego „Olimpia” Poznań, co było sporym zaskoczeniem dla władz jego macierzystego klubu⁴⁹⁸. Jak wskazują zachowane materiały archiwalne, rozmowy pomiędzy tymi dwoma klubami nie były łatwe. Podczas plenarnego posiedzenia Zarządu Środowiskowego AZS-u w Poznaniu w dniu 17 lutego 1975 r. ostatecznie prezes AZS-u prof. dr Roman Góral poinformował zebranych, że: „Po głębokiej analizie zagadnienia, Zarząd – nie chcąc wyłączać zawodnika tej klasy z dalszego uprawiania sportu (co byłoby ze szkodą dla sportu polskiego) – wyraził zgodę

⁴⁹⁰ Archiwum AZS Poznań, Notatka służbowa dotycząca sprawy przejścia zawodnika sekcji tenisowej AZS Wojciecha Fibaka do KS „Warta”. Notatka datowana jest na 15 grudnia 1971 r. Sporządził ją Zenon Forycki.

⁴⁹⁷ W zdeponowanym w Archiwum AZS Poznań Protokole nr 35 z posiedzenia Prezydium ZS AZS w Poznaniu w dniu 20 XII 1971 r. czytamy: „Po ponownym rozpatrzeniu wniosku W. Fibaka o zwolnienie z sekcji tenisowej AZS, Prezydium, biorąc pod uwagę, że w/w jest studentem i wychowankiem AZS, nie udzieliło zwolnienia i nie zgodziło się na przejście W. Fibaka do KS «Warta» Poznań”.

⁴⁹⁸ Archiwum AZS Poznań, Sprawozdanie z pracy Zarządu Środowiskowego za rok 1974 (materiał datowany 17 II 1975 r.). W piśmie z 20 XI 1974 r. do Zarządu AZS Poznań Wojciech Fibak pisał „Proszę uprzejmie o udzielenie mi zwolnienia z AZS Poznań. Zamierzam grać w GKS Olimpia Poznań. Dziękuję za dotychczasową sportową współpracę”. Rozmowy pomiędzy oboma klubami na temat zmiany barw klubowych Wojciecha Fibaka toczyły się już nieco wcześniej. Najstarszym śladem źródłowym potwierdzającym ten fakt jest zachowana w Archiwum AZS Poznań notatka datowana na 14 X 1974 r. ze spotkania w przedmiotowej sprawie przedstawicieli zarządów AZS Poznań i „Olimpii” Poznań. Ze strony AZS-u w rozmowach tych uczestniczyli sekretarz Zarządu Środowiskowego Zenon Forycki i wiceprezes ds. organizacyjnych dr Zygmunt Przybylski, a ze strony „Olimpii” prezes sportowy ppik mgr I. Bąk i kierownik wykształcenia por. dr J. Borowcy.

na przejście Fibaka do GKS „Olimpia” pod warunkiem, że zagra on jeszcze w barwach AZS-u w rozgrywkach barażowych o wejście do I ligi⁴⁹⁹.

Wojciech Fibak był zawodnikiem AZS-u Poznań do końca kwietnia 1975 r. Jak pisał Daniel Passent w opublikowanej w 1990 r. atrakcyjnej biografii Wojciecha Fibaka, zatytułowanej *To jest moja gra*: „Zmieniając barwy klubowe, przechodził [Wojciech Fibak – R.W.] ze stosunkowo skromnego, niezbyt zamożnego i wpływowego AZS-u, który co prawda miał duże tradycje, do Olimpii – klubu z pionu gwardyjskiego, który gwarantował paszport, małe zobowiązania w kraju i partnerstwo Gąsiora. W wywiadzie prasowym Fibak wspominał jednak tylko ten ostatni powód”⁵⁰⁰.

Zmieniając barwy klubowe, Wojciech Fibak nigdy nie zerwał więzów z poznańskim AZS-em. Czy to przebywając w kraju, czy też za granicą, zawsze żywo interesował się losami akademickiej sekcji. Na różne sposoby ją wspierał. Wraz z sekcją tenisową AZS-u Poznań jest współorganizatorem i patronem rozgrywanego od 1976 r. „Grand Prix Wojciecha Fibaka”. Turniej ten od 2016 r. ma charakter międzynarodowy i odbywa się w ramach IFT Juniors Tournaments. Rywalizują w nim tenisiści i tenisistki do lat 18. W pierwszych dniach sierpnia 2019 r. odbyła się już 43. edycja tego turnieju. Tuż po jego zakończeniu Wojciech Fibak powiedział: „To był świetny turniej. Ogromnie się cieszę, że poziom sportowy z roku na rok rośnie [...]. Myślę, że w Poznaniu nie ma wielu wydarzeń sportowych, których tradycja ma ponad 40 lat. Cieszę się, że turniej na moich macierzystych kortach trwa i pięknie się rozwija”⁵⁰¹.

W końcu lat siedemdziesiątych w rozwoju sekcji tenisowej nastąpił wyraźny regres. W 1978 r. zespół seniorów opuścił II ligę państwową. Mimo że w kolejnych latach uważany był za faworyta, to nie zdołał awansować do tej klasy rozgrywek. Szkolenie młodzieży realizowane przez Andrzeja Nowaczyka i Pawła Mielcarka jakoś nie przynosiło oczekiwanych przez kierownictwo klubu rezultatów. Długo nie pojawiały się tenisowe indywidualności na miarę tych z lat sześćdziesiątych⁵⁰². W październiku 1981 r. Zarząd Środowi-

⁴⁹⁹ Archiwum AZS Poznań, Protokół nr 2 z plenarnego posiedzenia ZS AZS w Poznaniu w dniu 17 II 1975 r.

⁵⁰⁰ D. Passent, *To jest moja gra*, Warszawa 1990, s. 110. Autor błędnie podaje, że przejście W. Fibaka do „Olimpii” nastąpiło w 1971 r.

⁵⁰¹ M. Łosiak, *Holender i Niemka wygrali kolejną edycję Grand Prix Wojciecha Fibaka*, „Głos Wielkopolski” nr 181 z 5 VIII 2019 r., s. 6.

⁵⁰² W Sprawozdaniu z działalności Zarządu Środowiskowego Akademickiego Związku Sportowego w Poznaniu za okres 6 marca 1979 do 17 III 1980 r. (Archiwum AZS Poznań) czytamy: „Po raz pierwszy od kilku lat młodzi zawodnicy naszej sekcji znaleźli się na listach 10 najlepszych w kraju w kategorii juniorów. Są to: Julita Wachowiak, Marek Nowak i Grzegorz Przybylski. Z tej trójki Marek Nowak powołany został do kadry narodowej juniorów. W drużynowych mistrzostwach Polski juniorów nasz zespół zajął szóste miejsce. Na Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży debel dziewcząt w składzie Magda Witczak i Julita Wachowiak zdobył srebrny medal”.

skowy AZS-u na wniosek kierownictwa sekcji tenisa ziemnego podjął decyzję o zaprzestaniu szkolenia seniorów i skoncentrowaniu się wyłącznie na pracy z juniorami⁵⁰³. Takie rozwiązanie przyniosło pewne pozytywne rezultaty. Na kortach poznańskiego AZS-u pojawia się grupka utalentowanej młodzieży, sięgająca po medale w mistrzostwach Polski juniorów i Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży, jak i trafiająca do kadry narodowej w różnych kategoriach wiekowych⁵⁰⁴. Chcąc umożliwić utalentowanym juniorom podnoszenie swych umiejętności, zgłoszono zespół AZS-u do seniorskich rozgrywek ligowych⁵⁰⁵. Od 1983 r. akademicy z powodzeniem grali w drugiej lidze i w 1987 r. uzyskali awans do I ligi, w której to w trzech kolejnych latach 1988-1990 zajmowali ósme miejsce.

⁵⁰³ Archiwum AZS Poznań, Protokół nr 18 z poszerzonego plenarnego zebrania Zarządu Środowiskowego AZS w dniu 19 X 1981 r., Protokół nr 22 z posiedzenia Prezydium Zarządu Środowiskowego AZS w Poznaniu w dniu 23 XI 1981 r.

⁵⁰⁴ Z utalentowanych młodzików i juniorów sekcji należy przytoczyć chociażby z kronikarskiego obowiązku takie nazwiska, jak: Janusz Przybylski, Grzegorz Przybylski, Grzegorz Garczyński, Michał Wasiutyński, Julita Wachowiak, Hanna Szymborska, Izabela Wasiutyńska, Justyna Mierkiewicz, Anna Grocholewska, Katarzyna Stankowska, Wojciech Schefke, Romuła Józefowicz, Grzegorz Zgoła.

⁵⁰⁵ W latach osiemdziesiątych sztab szkoleniowy sekcji został poszerzony o Zdzisława Rozałę, Michała Dembińskiego, Dariusza Drzewieckiego, Kazimierza Piłbiera, Danutę Staniszewską i Piotra Unierzyńskiego.

Sekcja tenisa ziemnego do swej dawnej świetności powróciła w połowie lat dziewięćdziesiątych. Pierwszą indywidualnością omawianego okresu był Filip Anioła, który od 1995 r. zaczął odnosić sukcesy w kraju i za granicą. W 1997 r. został on wicemistrzem Europy juniorów w grze podwójnej. Wśród kobiet Olga Brózda w 2000 r. na mistrzostwach Europy młodzików zdobyła brązowy medal w deblu, a w roku 2001 wystąpiła w drużynie narodowej, która na mistrzostwach świata do lat 16 zajęła drugie miejsce. W latach 1998-2015 sekcja rokrocznie wygrywała ogólnopolskie współzawodnictwo w kategorii dzieci i młodzieży. Na potwierdzenie niezwykle dynamicznego rozwoju sekcji warto przytoczyć fragment sprawozdania z działalności Organizacji Środowiskowej AZS w Poznaniu za okres 28 listopada 2011 – 3 grudnia 2013 r.:

Sekcja tenisowa jest ewenementem w skali krajowej – kolejne dwa lata z rzędu zajęła pierwsze miejsce w klasyfikacji bonusowej Polskiego Związku Tenisowego, o ponad 800 punktów wyprzedzając następny klub (od 11 lat jest najlepszą sekcją w kraju w klasyfikacji PZT). Również w kolejnych dwóch latach zajęła pierwsze miejsce we współzawodnictwie dzieci i młodzieży (16 lat z rzędu!!!), zdobywając w 2013 roku 364,5 pkt. co dało jej II miejsce w województwie wśród wszystkich dyscyplin sportowych. W ostatniej kadencji reprezentanci AZS Poznań zdobyli 88 medali w mistrzostwach Polski w różnych kategoriach wiekowych, w tym 28 złotych medali.

W podobnej wymowie jest ocena sekcji dokonywana przez władze klubu w kolejnych kadencjach, a zawarta w sprawozdaniach organizacyjnych po rok 2018 włącznie.

Od 2000 r. sekcja tenisowa zaczęła odnosić sukcesy wśród seniorów. Mężczyźni sześciokrotnie zdobyli drużynowe mistrzostwo Polski (2000, 2005,

2006, 2007, 2008, 2015) i sześciokrotnie wicemistrzostwo (2002, 2003, 2004, 2009, 2011, 2012). Zespół senierek także sześciokrotnie zdobywał tytuł drużynowego mistrza Polski (2005, 2007, 2008, 2009, 2012, 2014). Na uwagę należy mieć także liczne medale zdobywane przez zespoły seniorskie w halowych drużynowych mistrzostwach Polski. Kilkadzieśiat medali zdobyli akademicy w indywidualnych mistrzostwach Polski. Dwukrotną indywidualną mistrzynią Polski była Sylwia Zagórska (2012, 2013). Oprócz niej na najwyższym podium narodowych mistrzostw Polski spośród kobiet stawały jeszcze Olga Brózda i Barbara Sobaszkiewicz, a z mężczyzn Marcin Gawron, Piotr Gadomski i Andrzej Kapaś.

W 2004 r. znaczący sukces na arenie międzynarodowej odnotowała Olga Brózda, zdobywając w drużynowych mistrzostwach Europy srebrny medal. W roku następnym w halowych mistrzostwach Europy Robert Godlewski w turnieju drużynowym zdobył brązowy medal. Z kolei Bartosz Sawicki i Maciej Smoła w 2010 r. w drużynowych mistrzostwach Europy zajęli czwarte miejsce. Poznańscy tenisści wzbogacili medalowy dorobek Polski na letnich uniwersjadach. W 2005 r. na uniwersjadzie w Izmirze Radosław Nijaki i Filip Urban zajęli trzecie miejsce w grze podwójnej. Także trzecie miejsce na uniwersjadzie w Kazaniu w 2013 r. w grze podwójnej zdobyły Barbara Sobaszkiewicz i Sylwia Zagórska.

Szereg wychowanków sekcji w omawianym okresie wkroczyło na drogę profesjonalnego tenisa, startując w turniejach ITF. W zawodach tej rangi startowały m.in. wymieniane już Olga Brózda, Barbara Sobaszkiewicz i Sylwia Zagórska. W listopadzie 2016 r. członkiem sekcji tenisowej AZS-u Poznań została Magda Linette, występująca od 2013 regularnie w turniejach WTA, a od 2015 r. w turniejach wielkoszlemowych. Wstępując do akademickiej sekcji, sklasyfikowana była na 96. miejscu w rankingu WTA. W kolejnym roku sklasyfikowana była na 72. miejscu, a w 2018 r. na miejscu 86. Sezon 2019 to najlepszy dla Magdy Linette rok startów na światowych kortach. Zakończyła go na najwyższym w karierze – 42. miejscu w rankingu WTA. Jest ona aktualnie najlepszą polską tenisistką. Tuż po zakończeniu sezonu Magda Linette na konferencji prasowej odbytej 25 października 2019 r. w siedzibie poznańskiego AZS-u powiedziała: „Awans w rankingu i pierwszy wygrany turniej WTA w karierze wzięły się z tego, że mam już więcej komfortu psychicznego. Dla mnie tenis to praca. Jeśli występy na korcie przynoszą mi większe zyski, to i sportowo można zdzielać więcej, bo nie przystępujesz do każdego meczu z nożem na gardle. Ustabilizowana sytuacja finansowa na pewno przekłada się na poziom sportowy i wyniki”.

Na uzyskiwane wyniki sportowe zawodników sekcji tenisowej we wszystkich kategoriach wiekowych złożyła się ofiarna praca sztabu szkoleniowego, którego koordynatorem jest Mikołaj Weymann, będący zarazem od 2011 r.

trenerem kadry narodowej junierek i junierek młodszych. Od 1996 r. sekcją tenisową nieprzerwanie do dziś kieruje Jacek Muzolf. Uzyskiwane przez tenisistów wyniki, jak i wielość działań organizacyjnych sprawiają, że sekcja cieszy się zasłużonym prestiżem w społeczności sportowej Wielkopolski i kraju. Można pokusić się o stwierdzenie, że akademicki tenis jest jednym z najbardziej wyrazistych składowych pejzażu sportowego Poznania jak i życia codziennego jego mieszkańców.

Osiągnięcia indywidualne zawodników AZS Poznań w mistrzostwach Polski w tenisie w latach 1924-2017

Lp.	Rok	Imię i nazwisko	Konkurencja
1	2	3	4
Mistrzostwo Polski			
1.	1924	Alfons Foerster	gra pojedyncza
2.	1930	Przemysław Wiermiński	gra mieszana
3.	1932	Przemysław Wiermiński	gra podwójna
4.	1974	Wojciech Fibak	gra podwójna
5.	1998	Filip Anioła	gra podwójna
6.	1999	Krzysztof Kwinta	gra podwójna
7.	2000	Karolina Bułat	gra pojedyncza
8.	2000	Krzysztof Kwinta	gra pojedyncza
9.	2000	Krzysztof Kwinta	gra podwójna
10.	2001	Filip Anioła	gra podwójna
11.	2001	Łukasz Pelowski	gra mieszana
12.	2002	Radostaw Nijaki	gra pojedyncza
13.	2002	Filip Anioła	gra podwójna
14.	2004	Radostaw Nijaki	gra pojedyncza
15.	2004	Olga Brózda	gra podwójna
16.	2006	Filip Urban	gra pojedyncza
17.	2006	Filip Urban	gra podwójna
18.	2006	Olga Brózda Michał Walków	gra mieszana
19.	2009	Marcin Gawron	gra mieszana
20.	2010	Olga Brózda Sylwia Zagórska	gra podwójna
21.	2011	Barbara Sobaszkiewicz	gra podwójna
22.	2011	Barbara Sobaszkiewicz	gra mieszana
23.	2011	Piotr Gadomski	gra podwójna
24.	2012	Sylwia Zagórska	gra pojedyncza
25.	2012	Barbara Sobaszkiewicz Sylwia Zagórska	gra podwójna
26.	2012	Andrzej Kapaś	gra podwójna
27.	2013	Sylwia Zagórska	gra pojedyncza
28.	2013	Barbara Sobaszkiewicz Piotr Gadomski	gra mieszana

1	2	3	4
Wicemistrzostwo Polski			
1.	1929	Przemysław Warمیński	gra pojedyncza
2.	1929	Ignacy Tłoczyński Przemysław Warمیński	gra podwójna
3.	1930	Przemysław Warمیński	gra podwójna
4.	1972	Wojciech Fibak	gra podwójna
5.	1973	Wojciech Fibak	gra pojedyncza
6.	1974	Wojciech Fibak	gra pojedyncza
7.	1998	Michał Jordan Grzegorz Zgoła	gra podwójna
8.	2000	Karolina Buta	gra podwójna
9.	2001	Krzysztof Kwinta	gra mieszana
10.	2003	Filip Urban Łukasz Pelowski	gra podwójna
11.	2004	Filip Urban Filip Anioła	gra podwójna
12.	2006	Olga Brózda	gra podwójna
13.	2008	Olga Brózda	gra pojedyncza
14.	2009	Andrzej Kapaś	gra podwójna
15.	2009	Barbara Sobaszkiewicz Sylwia Zagórska	gra podwójna
16.	2010	Marta Jeż	gra podwójna
17.	2012	Olga Brózda	gra pojedyncza
18.	2012	Olga Brózda	gra podwójna
19.	2012	Piotr Gadomski	gra pojedyncza
20.	2013	Barbara Sobaszkiewicz Sylwia Zagórska	gra podwójna
21.	2014	Barbara Sobaszkiewicz	gra pojedyncza
22.	2014	Maciej Smoła	gra pojedyncza
23.	2014	Katarzyna Kawa Piotr Gadomski	gra mieszana
24.	2016	Klaudia Wira	gra mieszana
25.	2017	Maciej Smoła	gra podwójna